

Ondertussen in...

De man in het grijze pak kijkt geërgerd. Hij heeft een drukke dag achter de dag rug, vol schijngevechten met een bureaucratie die even vertrouwd is als meedogenloos. Warm was het geweest, onder het systeemplafond, klam zelfs. En als hij dan tenminste nog sesta had kunnen houden. Maar dat was er niet van gekomen, zodat er zich ook geen gelegenheid had voorgedaan om iets voor zijn kleindochter te kopen, die vandaag drie jaar werd – of was het toch vier misschien? Nog een uur heeft hij om naar huis te komen, zich om te kleden en naar zijn dochter te rijden, in die buitenwijk waar hij steevast elk gevoel voor richting verloor. Waar moest hij de tijd vinden om nog iets te kopen, en wat geef je eigenlijk aan een kind van drie – of vier natuurlijk? Wat had

hij ooit aan zijn eigen dochter gegeven? Al die dingen die je vergeet. Zijn vrouw had het vast geweten. In de verte staat iemand midden op straat stil. Hij merkt de straatventer pas op wanneer hij bijna tegen hem oploopt en hij iets zachts gewaar wordt dat de man als een stootkussen tussen hen in houdt.

De straatventer heeft vandaag nog niet veel verkocht. De pluche dieren lopen slecht bij deze temperatuur. Daar had hij maanden geleden al los van moeten zijn. Het was veel beter dan rozen of foto's, had een vriend beweerd. Daar wilden de mensen niet meer aan. De toekomst zat in pluche beesten. Er waren konijnen en beertjes, en zelfs een zebra. In die laatste had hij weinig vertrouwen gehad, maar het was een package-deal,

had de vriend volgehouden, zodat hij, terwijl hij de konijntjes en beertjes stukje bij beetje was kwijtgeraakt, nu met een voorraad zebra's zat die wel tot de volgende winter zou reiken, ook al konden de beestjes dan nog zo mooi rechtop staan. Soms, als hij 's ochtends wakker werd in Pensao Central, in de kamer die hij deelde met Ahmed en Fifi en een klein maar vasthoudend leger kakkerlakken, en zijn oog op de stapel zebra's viel, kreeg hij bijkans zin er een te wurgen, hoe kinderachtig ook. Maar daar moest hij nu niet aan denken. Hij moest nu opletten. De kantoren gingen uit. Een man in een grijs pak komt zijn kant opgelopen, een afwezige, gehaaste blik in de ogen. Vastberaden grijpt de straatventer in zijn tas en haalt de zebra te voorschijn.

TEKST EN FOTOGRAFIE HANS VAN WETERING